

[Vivike.]

armede del af befolkningen; derfor kan jeg slet ikke forstå, at de skal have et rentetilskud, mens fiskerne ingen rentetilskud skal have, og derfor har jeg stillet det spørgsmål til ministeren, om ministeren vil give en motivering for denne forskelsbehandling.

Fiskeriministeren (*A. C. Normann*): Det ærede medlem hr. Vivike henviser i sit spørgsmål til loven om garanti for lån og rentetilskud til de stormramte skovejere, hvad der jo er naturligt, da det jo er uomtvisteligt, at årsagen til de økonomiske problemer er den samme for skovejere som for bundgarnsfiskerne; begge grupper ønskes da også hjulpet, men de to erhvervs karakteristika er hverken praktisk eller økonomisk ensartede — altså bortset fra at de jo var fælles om at blive ramt på det alvorligste af stormen i oktober sidste år. Hvor man på den ene side for skovejernes vedkommende har mulighed for at sikre lånene ved pant i fast ejendom, har man, for så vidt angår fiskerne, jo ikke altid denne mulighed, og en garanti for lån til de sidstnævnte er derfor behæftet med en større risiko for staten end den anden. Man har i loven om garanti for lån til skovejerne fastsat særlige regler, hvorefter provenuet ved salg af netop den overproduktion, som stormen forårsagede, skal tjene som afdrag på lånet; en parallel ordning kan ikke etableres for bundgarnsfiskernes vedkommende. Men ved en sammenligning må jo alle lånebetingelserne tages i betragtning, og det manglende rentetilskud i garantiordningen for bundgarnsfiskerne opvejes efter min opfattelse delvis ved, som jeg netop har fremhævet, at staten ved disse garantier påtager sig en større risiko, men også derved, at man tillader ydelse af mere langvarige lån, nemlig på 5 år til bundgarnsfiskerne mod 3 år for skovejernes vedkommende, hvad der jo gør byrden mere ensartet for de to grupper, end den ellers ville have været. Det er i øvrigt mit indtryk, at vi ved fastlæggelse af de nærmere vilkår for denne garantiordning har

haft tilslutning fra fiskerierorganisationernes side.

Endelig vil jeg gerne tilføje, at mens skovejerven var blevet forberedt af den tidligere landbrugsminister, således at lovforslag kunne fremsættes, førend fristen for lovforslags fremsættelse var udløbet, havde min forgænger som fiskeriminister ikke foretaget noget lignende for bundgarnsfiskernes vedkommende, således at der ikke var mulighed for at fremsætte et lovforslag inden fristens udløb; man måtte vel nærmest forudsætte — det vil jeg gå ud fra — at finansudvalget, hvis der blev tale om en direkte låneordning og oven i købet med et tilskud fra statskassens side, ville ønske, at man da gik vejen igennem folketinget med fremsættelse af lovforslag, hvad jeg altså ikke har haft nogen mulighed for. Derfor er jeg glad for, at finansudvalget er gået med på den ordning, der foreligger.

Vivike: Jeg takker ministeren for svaret. Jeg startede med at sige, at jeg ikke rigtig fatter motiveringen for denne forskelsbehandling; jeg må indrømme, at jeg fatter den ikke bedre efter det svar, ministeren har givet mig her. Ministeren henviser til en større risiko og henviser til, at der ydes lån til fiskerne på 5 år, men det betyder jo ikke andet, end at i hvert fald mange af de unge bundgarnsfiskere ikke tør binde an med et lån til en rente på omkring 10 pct.; vi må altså forudse, at en del af disse mennesker forlader fiskeriet, og det kan vi nationaløkonomisk ikke være interesseret i. Med hensyn til spørgsmålet om fristen 15. marts, ligger den jo ikke så bastant fast, så hvis fiskeriministeren kunne eller ville, var der også mulighed for at fremsætte et lovforslag efter 15. marts. At vi alle her i salen ville være villige til at dispensere, det er jeg ganske sikker på.

Det forbavser mig noget, at ministeren mener, at ordningen, som den er, altså uden rentetilskud, har tilslutning fra fiskerierorganisationernes side. Hvis man tager sidste nummer af Dansk Fiskeri Tidende, nr. 15,